

Chương 1

Từ cổng trường Tự Do đi thẳng vào, vượt qua sân cờ là văn phòng ban giám hiệu. Bên tay trái là dãy nhà đậu xe của học trò. Bên tay phải là dãy phòng học đầu tiên của trường, bắt đầu cho một chuỗi phòng học tiếp theo nằm quay quanh sân sau.

Phòng học thứ hai của dãy này chính là phòng học của lớp 8A4. Lúc này ở trong lớp, nhỏ Hạnh đang ngồi một mình một bàn ngóng mắt ra cửa đợi Tiểu Long và Quý ròm.

Thi học kỳ xong là Tiểu Long và Quý ròm len lén rủ nhau biến mất, chả báo với nhỏ Hạnh một tiếng. Chỉ đến khi ghé nhà bạn, nhỏ Hạnh mới biết Tiểu Long rủ Quý ròm về quê thăm ông. Chuyển đi âm thầm của hai ông bạn quý này khiến nhỏ Hạnh tức anh ách, mặc dù trưa hôm kia Quý ròm có gọi điện về cho nó.

Thực ra Quý ròm gọi điện thoại cho nó cũng chẳng phải

tử tế gì. Hai tướng về quê chả rõ đi đứng loạng quạng thế nào mà lại gặp ma gặp quỷ. Hốt lên, Quý ròm đành phải gọi về cho nó để nhờ nó nhắc giùm câu thần chú trừ tà ma. Nhớ đến giọng điệu lo lắng của Quý ròm lúc gọi điện, nhỏ Hạnh không khỏi bật cười. Lúc đó, nó nói ngay với Quý ròm là những ngọn lửa xanh xanh mà người làng trông thấy kia chắc chắn không phải là ma, đó chỉ là hợp chất phốt-pho thoát ra từ lòng đất và bốc cháy trong không khí thôi. Chả biết rốt cuộc hai tướng có dám tới tận ngôi nhà hoang nọ để tìm hiểu sự thật không? Nhỏ Hạnh trầm nghĩ và nó lại nóng ruột nhìn ra cửa.

Nói cho đúng, nhỏ Hạnh nôn nao đợi Tiểu Long và Quý ròm không chỉ vì tò mò về câu chuyện ma quái kia. Nó mong chóng gặp hai người bạn của mình còn để háo hức thông báo một chuyện quan trọng. Và chính vì điều này mà nhỏ Hạnh thấp thỏm nãy giờ.

Tụi bạn trong lớp lúc này hầu hết đã ra ngoài. Một số ngôi túm tụm trò chuyện trước hành lang, một số lảng vảng ngoài sân trước chờ trống chào cờ. Ở bàn trên chỉ còn nhỏ Xuyên Chi xúm xít bên cạnh nhỏ Tú Anh, hai đứa đang loay hoay ngắm nghía mấy con tem quý Tú Anh mới sưu tầm được. Dãy bàn bên kia chỉ còn thằng Tấn ngồi ôn bài phía trên và ở cuối lớp thằng Lâm đang nghịch ngợm gì đó dưới gầm bàn.

Nhỏ Hạnh nhấp nha nhấp nhồm mãi đến gần giờ chào cờ mới thấy Tiểu Long và Quý ròm lò dò ôm cặp tới.

- Tưởng ma bắt mất hai bạn rồi chứ! - Nhỏ Hạnh nói dối.

Quý ròm cười hi hi:

- Trên đời này làm quái gì có ma!

Nghe giọng điệu huênh hoang của Quý ròm, Tiểu Long khụt khịt mũi, tùm tùm cười. Còn nhỏ Hạnh thì chớp chớp mắt, quên ngay hờn giận:

- Bộ hai bạn có tới tận nơi xem xét hả?

Quý ròm nhún vai:

- Nếu không tới thì hôm trước tôi gọi điện về cho Hạnh làm gì!

- Thế những ngọn lửa xanh kia là cái gì thế? - Nhỏ Hạnh không nén được thắc mắc - Có phải là phốt-pho bốc cháy không?

Quý ròm được dịp ra oai:

- Phốt-pho đâu mà phốt-pho! Hạnh đoán sai bét!

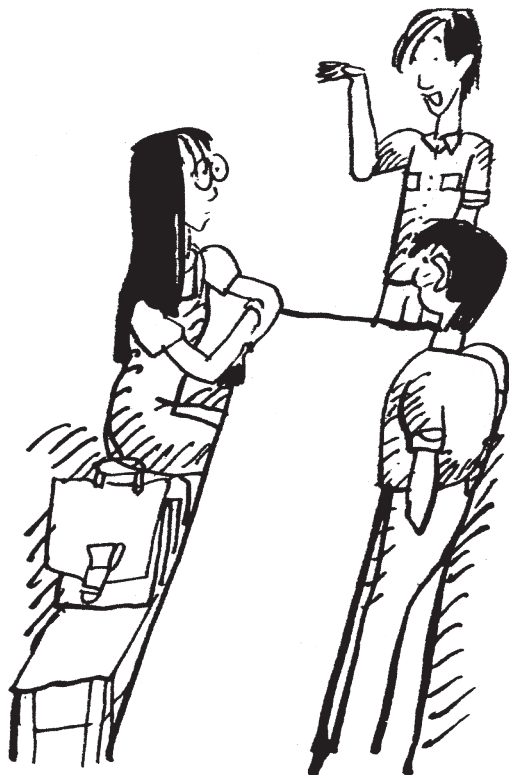
- Thế nó là cái gì?

Quý ròm nheo mắt:

- Cũng là hóa chất! Nhưng không phải là phốt-pho!

Rồi không để nhỏ Hạnh chờ đợi lâu, Quý ròm vung tay hào hứng thuật lại cuộc truy tìm nguồn gốc ngọn lửa ma của nó và Tiểu Long. Dĩ nhiên trong câu chuyện của Quý ròm, trước khi phát hiện được thủ phạm, nó và Tiểu Long phải vượt qua biết bao nhiêu là gian khổ, thậm chí suýt chết mấy lần dưới móng vuốt của hùm beo và nọc độc của rắn rết sống lúc nhúc trên ngọn đồi “còn sót lại từ thời tiền sử” kia.

Dẫu biết Quý ròm là chúa dốt tổ, nhỏ Hạnh vẫn tròn mắt hồi hộp theo dõi. Mãi đến cuối câu chuyện, khi Quý ròm ngập ngừng tiết lộ những bóng ma thường xuất hiện trong ngôi nhà hoang đó thực ra chỉ là một đôi nam nữ trong làng, nhỏ Hạnh mới bật cười khúc khích:

- Vậy mà Quý dám bảo đó là ngọn đôi còn sót lại từ thời tiền sử! Nếu nơi đó nhiều rắn rết và hùm beo như Quý kể thì chả ai lại hẹn nhau lên đó chuyện trò!

- Hạnh chả biết gì hết! - Bị đụng chạm tự ái, Quý ròm gân cổ - Người lớn khi đã thích nhau, họ chả sợ gì hết!

Đang nói, sực nhớ đến một bộ phim đang quảng cáo ngoài rạp, Quý ròm hăm hờ vung tay:

- “Chỉ có cái chết mới chia lìa đôi lứa” kia mà!

Thấy Quý ròm đem tên phim ra “trộ” nhỏ Hạnh, điệu bộ lại hùng hổ như thể ta đây kinh nghiệm đầy mình, Tiểu Long đứng bên cạnh ngửa miệng cà khịa:

- Chà, coi bộ mày rành mấy chuyện này ghê há!

Tiểu Long ít trêu bạn. Nhưng một khi đã trêu, nó trêu toàn câu cắc có. Đang hùng hồn “thuyết minh” về đề tài “tình yêu và cái chết”, bị Tiểu Long bất ngờ “chêm” một phát, quai hàm Quý ròm bỗng cứng đờ. Nó đỏ mặt:

- Tao... tao...

May làm sao, đúng lúc đó tiếng trống báo hiệu chào cờ bỗng vang lên. Nếu không chả biết Quý ròm sẽ “tao, tao” đến bao giờ.

Quý ròm không chỉ gặp may mỗi một lần. Cái may thứ hai là khi chào cờ vô, nhỏ Hạnh dường như quên bém mắt những lời vung vít vừa rồi của bạn. Như đã nói ở trên, sáng nay nhỏ Hạnh nóng lòng đợi Tiểu Long và Quý ròm vì một lý do nghiêm trọng hơn việc dò hỏi tin tức mấy con ma trên đôi Cắt Cỏ kia nhiều.

Vì vậy, tiết sinh hoạt lớp đầu tuần vừa bắt đầu được ít phút, nhỏ Hạnh liền nghiêng đầu về phía Quý ròm, thì thầm:

- Quý thấy trong lớp mình có chuyện gì lạ không?

Câu hỏi bất thần của nhỏ Hạnh làm Quý rờm ngớ ra một lúc. Rồi nó lắc đầu:

- Có gì lạ đâu!

Nhỏ Hạnh khẽ liếc lên bảng:

- Cô Trinh ấy!

Nghe nhỏ Hạnh “gợi ý”, Quý rờm tò mò đưa mắt nhìn lên.

Cô Trinh dạy môn văn, đồng thời là chủ nhiệm lớp 8A4. Cô có dáng người hơi gầy, đôi mắt thỉnh thoảng ánh lên vẻ buồn bã kín đáo, nhưng lúc nào cũng tận tụy với học trò, đặc biệt cô là một trong những giáo viên dạy văn hoạt bát và duyên dáng nhất trường.

Tất nhiên bọn Quý rờm có thể lờ mờ đoán ra nỗi buồn thâm lặng của cô. Nhỏ Hạnh là học sinh xuất sắc môn văn, được cô Trinh rất cưng. Nó thường đến nhà cô chơi. Và nhờ nhỏ Hạnh kể lại, Tiểu Long và Quý rờm mới biết chồng cô đã mất cách đây sáu năm vì một cơn bạo bệnh. Hiện nay một nách hai con, cuộc sống của cô khá gian nan, chật vật. Nhỏ Hạnh bảo “Có lẽ vì vậy mà sắc diện cô kém tươi, chỉ khi lên lớp dạy dỗ bọn mình cô mới trở nên vui vẻ và sinh động thôi”. Dĩ nhiên Tiểu Long và Quý rờm đồng ý ngay với nhận xét của nhỏ Hạnh. Một khi “nhà thông thái” đã “phán” thì khó mà sai chạy!

Nhưng hôm nay nom cô Trinh có vẻ là lạ so với thường ngày. Cô ít nói, ít cười, đôi mày chốc chốc lại nhíu lại như đang phiền muộn điều chi. Vừa vào lớp, cô chỉ thông báo qua loa kế hoạch trong tuần, như dặn dò học sinh phải đi học đều

sau kỳ thi, phải đeo phù hiệu, khăn quàng, nhớ mặc đồng phục và nhất là không được làm mất trật tự khi chuyển tiết để học các môn thể dục, kỹ thuật và nữ công...

Cô nói ngắn gọn trong vòng năm phút, sau đó nhanh chóng giao việc điều hành lớp lại cho ban cán sự.

Nhỏ Hạnh là lớp phó học tập, nằm trong ban cán sự lớp. Vì vậy, cô Trinh vừa ra hiệu, nó vội vàng đứng lên. Nhưng trước khi bước ra khỏi chỗ ngồi, nó không quên nháy mắt với Quý rờm, ý bảo “Quý thấy chưa! Cô Trinh hôm nay chẳng giống chút nào với cô Trinh mọi bữa!”.

Không chỉ tiết sinh hoạt đầu tuần, tiết văn sau đó cũng trôi qua với vẻ buồn buồn tương tự.

Tiểu Long là đứa vô tâm cũng nhận ra ngay sự khác lạ. Nó huých khẽ vào vai Quý rờm:

- Lớp học hôm nay có vẻ nặng nề quá mày!

Quý rờm “ừ”. Nó “ừ” xụi lơ. Vì thật ra nó cũng chẳng rõ những ngày nó và Tiểu Long đi vắng, ở lớp đã xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì.

Mãi đến giờ ra chơi, nhỏ Hạnh mới thì thào “bật mí”:

- Quý và Long có biết tại sao sáng nay cô Trinh trông râu rầu vậy không?

Quý rờm nhếch mép:

- Chắc tại cô thêm... bò viên!

- Đùa vô duyên! - Nhỏ Hạnh nhả mặt.

- Có Hạnh vô duyên thì có! - Quý rờm cãi lại - Bọn này nghỉ học gần một tuần, sáng nay mới ló đầu vô lớp, làm sao biết được mà Hạnh hỏi?

Nhỏ Hạnh dường như cũng nhận ra câu hỏi cắc cớ của mình, liền mỉm cười làm hòa:

- Ủ hén!

Rồi nó nghiêm giọng thông báo:

- Thứ sáu vừa rồi, toàn bộ sổ sách và giáo án của cô đã bị mất sạch!

Tiết lộ của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm và Tiểu Long tái mặt:

- Thật không?

- Thật! - Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi - Bây giờ mỗi khi đến lớp, cô phải soạn bài lại từ đầu, khổ ơ là khổ!

Quý ròm chớp mắt:

- Sổ sách của cô để ở đâu mà mất?

- Thì để ở nhà chứ đâu!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Để ở nhà mà mất?

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Chính để ở nhà mới dễ mất! Bọn trộm lén vào khoảng một phút là sạch sành sanh ngay!

Tiểu Long quẹt mũi:

- Chứ hai đứa con của cô đâu?

- Tụi nó đi học.

Quý ròm nhíu mày:

- Thế ngoài sổ sách và giáo án ra, bọn trộm còn lấy đi món gì nữa không?

- Không! Thế mới lạ!

Nhỏ Hạnh vừa đáp vừa vỗ vỗ trán.

Cuộc đối thoại bỗng chốc rơi vào im lặng. Bọn trẻ làm thinh theo đuổi những ý nghĩ của riêng mình, trán đứa nào đứa nấy cau lại.

Mãi một lúc, Quý ròm mới lên tiếng:

- Nhưng Hạnh biết tin này từ đâu?

- Cô Trinh nói! - Nhỏ Hạnh tặc lưỡi - Hôm thứ bảy vừa rồi cô hỏi cả lớp xem em nào nhặt được sổ sách của cô đánh rơi không nhưng chẳng ai lên tiếng!

Tiểu Long khịt mũi:

- Thế là cô đánh rơi chứ đâu phải bị mất trộm?

Nhỏ Hạnh hừ giọng:

- Ở trước lớp cô chỉ nói thế thôi! Khi Hạnh hỏi riêng cô thì cô bảo là cô bị mất trộm!

- Lạ thật đấy! - Quý ròm chép miệng - Trộm gì không trộm lại trộm giáo án!

Nhỏ Hạnh liếc bạn:

- Quý có nghĩ ra đâu mỗi gì chưa?

Quý ròm thở dài:

- Chưa! Nhưng chắc chắn đây không phải là kẻ trộm chuyên nghiệp!

Nhỏ Hạnh nín thở:

- Thế thì ai?

Quý ròm phẩy tay:

- Thủ phạm chắc chắn là một học sinh nào đó!

- Học sinh?